

Note: Der vil i bogen
forekomme beskrivelser af
vold og seksuelle overgreb.

Lejlighed 13B - Sasha

Sofie M. Rodam

© 2024

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Redaktør: Katja Berger

Korrektur: Inge Greis

Omslag: miblant.com

Grafisk layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2024

ISBN 978-87-94320-53-5

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden
tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med
kildeangivelse i anmeldelser.

LEJLIGHED 13 B

SOFIE
M. RODAM

HI READER

Til mor og far
Tak

JULI

KAPITEL I

Nøglerne er kolde og skarpe i min håndflade. Bundtet er tungt, og der er flere nøgler i det, end jeg er vant til. Jeg føler mig som den pedel, der altid går rundt med det unødvendigt proppede nøglebundt.

”Er du klar?” Olivers stemme er blid og rolig ved siden af mig, og hans hånd snor sig ind i min. Jeg ser på ham, og den velkendte varme vågner i mit bryst, da jeg ser smilet på hans læber. Smilet, der trækker mundvigene udad og opad, så der former sig små smilerynker omkring hans øjne. Sommerfuglene blafrer rundt i min mave.

”Jeg er klar,” svarer jeg og giver hans hånd et lille klem. Da jeg igen vender blikket mod døren, banker hjertet så voldsomt i mit bryst, at jeg frygter, kraften vil brække mine ribben. Jeg tager en dyb indånding og skubber så nøglen ind i hullet. Den glider ind uden problemer, og da jeg drejer den mod højre, lyder der et klik. Jeg hviler hånden på dørhåndtaget og skubber først døren op, efter jeg har fået et opmuntrende nik fra Oliver.

Hængslerne giver sig klagende, og spændingen får det til at kildre helt ud i mine tåspidser. Jeg bliver mødt af en lugt af maling og støv, der blot intensiveres, da jeg slipper Olivers hånd og træder ind i lejlighedens entré.

Sidst jeg var der, var lejligheden fuldt møbleret. Der boede

en gruppe drenge, og det krævede en del fantasi at forestille sig selv at bo der. Alligevel havde det ikke taget mig mere end et par minutter at beslutte mig. På trods af rodet og den tunge lugt af sved og drenge, fik jeg en følelse af at være hjemme. Hvor absurd det end må lyde.

Jeg kaster et blik ind på det store badeværelse, stikker hovedet ind på det første værelse, ser ind til det lille, men hyggelige køkken og ender på mit eget værelse. Mit blik glider hen over de hvide, nøgne vægge, og jeg fyldes igen af ro. Det var den helt rigtige beslutning.

”Skal vi få tømt bilen?” spørger Oliver bag mig, og jeg snurrer en halv omgang om mig selv. Jeg står centralt i det værelse, som skal være mit, mens han stadig befinder sig ude i gangen. Det smil, der havde fundet vej til mine læber, blegner en smule.

”Ja,” svarer jeg og rømmer mig for at dække over min skælvende stemme. Jeg trækker telefonen frem fra baglommen, mens jeg bevæger mig ud i gangen, og ringer til far. Den bliver taget efter to ring.

”Hej, skat,” lyder fars dybe, brummende stemme. ”Du er lige på medhør.”

”Hej, Sasha.” Mors skarpe stemme står i stærk kontrast til fars blødhed. ”Vi har lige hentet traileren.”

”Super,” svarer jeg. ”Der er masser af plads i gården til at parkere.” Oliver er allerede forsvundet ned ad opgangstrappen. Jeg bider mig i kinden og stopper op ved hoveddøren, hvor jeg et øjeblik vejer nøglebundet i hånden.

”Perfekt. Vi ses, når I henter næste læs,” siger far i røret.

”Ja, vi ses,” svarer jeg og lægger på. Jeg skynder mig efter Oliver ned ad opgangstrappen, da jeg bliver enig med mig selv om, at jeg godt kan lade døren stå åben.

Lejligheden ligger på første sal, så det tager ikke mere end et par minutter at nå ned i gården bag bygningen. Den mugfarvede

maling på væggene i opgangen er ved at skulle af, og der lugter tungt af røg til trods for, at jeg har fået at vide adskillige gange af udlejeren, at det altså er røgfri lejligheder.

Jeg tøver et øjeblik på det nederste trappetrin og overvejer at løbe op for at lukke døren ind til lejligheden, men ender så med at fortsætte ud i gården. Forhåbentlig er røglugten ikke intens nok til, at den vil trænge ind i lejligheden.

Oliver står lænet op ad sin grå Toyota, der holder parkeret i gården, og ser afventende på mig. Han købte bilen brugt for snart to år siden, dagen efter han bestod sin køreprøve. Den var beskidt både indvendigt og udvendigt, men den kørte, som den skulle. Vi brugte en hel weekend på at rengøre og klargøre den. Selvom bilen ikke er min, har jeg fået en eller anden form for emotionel forbindelse til den. Der er sket så mange ting i den bil, og den har ført mig så mange forskellige steder hen. Nu kan jeg krydse endnu en milepæl af sammen med den: Min første flytning. At min første flytning ikke er sammen med Oliver, men i stedet med tre fremmede piger, føles en smule mærkeligt. Jeg ryster hurtigt fornemmelsen af mig. Jeg står ved min beslutning.

Vi slæber de første flyttekasser op i lejligheden. Det er en stor lejlighed med fire værelser og en stue. Faktisk vidste jeg ikke, at der fandtes så store lejligheder.

Jeg går ned ad den smalle gang, der er bindeleddet mellem alle rummene. Mit eget værelse ligger over for køkkenet, anden dør på venstre hånd. De nøgne, nymalede vægge tigger om at blive dækket til med plakater, spejle og billeder.

Jeg kaster et hurtigt blik ud i køkkenet, da jeg går forbi. Døren er taget af dens hængsler, så jeg skriver mig bag øret, at jeg skal sende en mail til udlejeren. Hvis vi altså vil have en dør ud til køkkenet. Måske er det meget hyggeligt, at der er åbent?

Da jeg har sat kassen fra mig på gulvet, vender jeg mig mod Oliver med et stort smil.

”Nå, hvad synes du nu, hvor den er tom?” spørger jeg. Han gengælder ikke smilet, men ser i stedet rundt i lejligheden med læberne presset sammen til en smal streg. Flyttekassen placerer han på gulvet ved siden af min.

”Den er fin,” svarer han kort. Mine tænder gnaver i indersiden af kinden. Eftersom han havde brugt det meste af fremvisningen på at svine lejligheden til, burde hans reaktion ikke overraske mig.

”Jeg er i hvert fald glad for den,” siger jeg.

”Hvorfor betyder det så noget, hvad jeg synes?” Hans stemme er blevet kølig, og han vender sig om, før jeg får en chance for at svare. Hans afvisning rammer mig i maven som en mavepuster og tvinger luften ud af mine lunger. Et gisp slipper ud af mig og hiver frisk ilt ind i min mund.

Vi får hurtigt tømt bilen for de par kasser, vi havde med. Kasserne efterlader vi på mit nye værelse, og jeg låser døren bag os, da vi går. Efter de første to gange op og ned ad trappen, er mine fødder tunge. Da jeg slæber de sidste ting op, prikker og stikker det i mine lår. Den brændende, udmattede fornemmelse er som syre i musklerne, men jeg skammer mig for meget til at sige det højt. Som danser burde jeg være i bedre form, end jeg er.

Jeg sætter mig ind på passagersædet i bilen, mens Oliver tager førersædet. Sommerfuglene flyver i min mave, og jeg glæder mig til at vise mine forældre lejligheden. De har kun fået lov til at se den på billeder.

Oliver starter bilen, med ansigtet lagt i alvorlige folder. Jeg skæver til ham, og et øjeblik overvejer jeg at sige noget, men i stedet vender jeg mig væk fra ham. *Er du okay?* Ordene ligger på min tunge, men jeg har ikke lyst til at sige dem. Luften er tyk af usagte ord, og det gør ondt i halsen at trække vejret. Stilheden irriterer mig lige så meget, som den er ubehagelig. Den sætter sig som en skarp hovedpine over det ene øjenbryn og en prikkende fornemmelse under huden.

Jeg finder min telefon frem, tilkobler den bilen via Bluetooth

og sætter vores fælles køreplayliste på. Musikken bruser ud af højttalerne, og jeg ruller hurtigt vinduet ned, så vinden kan tage mine ord, mens jeg skråler med på musikken. Jeg synger ikke særlig godt, men det har aldrig stoppet mig. Når man kører bil, hører det bare med.

Den friske luft mod mit ansigt får en del af ubehaget til at forsvinde og giver plads til, at glæden kan bølge frem. Det sitrer i mine fingre, mine tæer, mit hoved. Sommerfuglene flyver hurtigere og hurtigere, og jeg frygter et øjeblik, at de vil flyve ud af min mund. For en stund glemmer jeg Oliveres irriterede mine. Indtil han skruer ned for musikken.

Jeg tier og vender opmærksomheden mod ham.

”Vi kører på motorvejen snart,” mumler han og gør et lille kast med hovedet i retning af mit nedrullede vindue. ”Gider du lukke det igen?”

”Selvfølgelig.” Mens jeg ruller vinduet op, betragter jeg vejen foran os. Jeg kan ikke engang se afkørslen til motorvejen. *Der er ingen grund til at rulle vinduet op endnu.* Den alvorlige rynke mellem hans øjenbryn får mig til at holde min mening for mig selv. I stedet bider jeg tænderne sammen og slår blikket ned.

”Er du okay?” spørger jeg. Et spørgsmål, jeg hader at stille. Jeg føler mig altid så dum og snagende, når ordene løber over mine læber, men hvad skal jeg ellers sige? Hvordan skal jeg ellers takle den tydeligt trykkede stemning, når han ikke selv har tænkt sig at tale om det? Det er noget af det, der irriterer mig allermest. Når han ikke gider tale om tingene. Det sker oftere og oftere for tiden, og det tærer på mig. Jeg kan ikke huske, hvornår vi sidst har kørt med alle vinduerne rullet ned, og musikken skruet så højt op, at det gør ondt i ørerne. Dengang han købte bilen, var alle vores køreture sådan. Nu siger han, at han er bange for at ødelægge højttalerne, men jeg tror ikke rigtig på ham. Hans venner kan spille lige så højt, som de har lyst til.

”Hvornår er det, at de andre flytter ind?” spørger han, i stedet

for at svare. Jeg synker en smule sammen i sædet. Han har fra begyndelsen af meldt klart ud, at han ikke brød sig om, jeg ikke ville flytte sammen med ham. Det havde været naivt af mig at håbe, at han var kommet sig over frustrationen. Det er ikke, fordi jeg ikke forstår, at han har det sådan eller tænker, som han gør. De fleste andre par fra gymnasiet har planer om at flytte sammen i sabbatåret. De hurtige er endda allerede flyttet. Jeg ville bare ønske, at han var lidt mere støttende omkring min beslutning. Det er jo ikke, fordi jeg aldrig vil flytte sammen med ham. Jeg vil gerne have, at vi begge er klar, når dagen kommer. Hver gang jeg forsøger at forklare ham det, vælger han at svare, at han *er* klar til at begynde på det næste kapitel af vores liv sammen. Han efterfølger det næsten altid med en stikkende bemærkning om, at det vist bare er mig, der ikke er.

Hvorfor er det overhovedet, at man skal flytte sammen med sin gymnasiekæreste, bare fordi man er blevet student? Det er, som om der er en uskreven regel om, at den første, man flytter sammen med, når man går ud af gymnasiet, skal være ens kæreste. Hvad nu, hvis man vil prøve at bo alene for en tid? Opleve, hvordan det er at være helt og aldeles selvstændig.

Jeg har ikke lyst til at flytte sammen med Oliver, fordi det er nemt. Jeg har lyst til at flytte sammen med ham, fordi vi er klar, og fordi det føles rigtigt. Når dagen kommer, er jeg sikker på, at han vil være taknemmelig for, at jeg holdt fast. Den dag, vi vågner op sammen, og det bare giver mening.

Hvorfor giver det ikke mening nu? Jeg rømmer mig og ryster på hovedet i et forsøg på at ryste tanken af mig.

”I weekenden, så jeg har lige et par dage for mig selv først,” svarer jeg og vender blikket ud ad vinduet. Jeg har altid vidst, at jeg gerne ville flytte i et bofællesskab, når jeg gik ud af gymnasiet. Jeg havde bare aldrig troet, at jeg ville ende ud i at oprette mit eget. Det var bare sådan, det skete, da jeg fandt den perfekte lejlighed

på en udlejningshjemmeside. Jeg smed et opslag på Facebook, hvor jeg søgte efter roomies, og det tog mig ikke mere end to uger, før jeg stod med tre af dem og en underskrevet lejekontrakt. Nu, en måned senere, er vi klar til at flytte ind. Det er fuldstændig surrealistisk, hvor hurtigt det hele er gået.

Det, at mine roomies alle er piger, er nok mest af alt en præference. Jeg bryder mig ikke om at skulle dele badeværelse med drenge, og som Oliver har pointeret, burde han være den første fyr, jeg flytter sammen med.

Jeg vender blikket mod ham igen. Et kort nik er den eneste respons, jeg får. En nerve får det til at trække ned i hans ene mundvig, og rynken mellem hans øjenbryn vokser sig dybere og dybere for hvert sekund, vi sidder i stilhed.

"Vil du ikke nok sige, hvad det er, der er galt?" presser jeg på, da irritationen nu skygger over min glæde.

"Ikke noget," svarer han med et ligegyldigt skuldertræk, og jeg må bide tænderne hårdt sammen for ikke at råbe ad ham. Det kommer der alligevel aldrig noget godt ud af.

"Man må ikke sige 'ikke noget'," siger jeg i stedet.

"Hvad mener du?" Han kaster et kort blik på mig, inden han tænder blinklyset og endelig drejer ned på motorvejen.

Vi kunne have hørt i hvert fald ét nummer mere.

"Det er reglen. Man må ikke sige 'ikke noget'. Sådan har det altid været." Jeg bryder mig ikke om, at jeg er nødt til at minde ham om en regel, han selv har fundet på. En regel, han oftest vælger at glemme, når det er ham selv, det drejer sig om. En regel, der lader til kun at gælde mig, ligesom de fleste andre regler i vores forhold.

Han sukker. Dybt. Så dybt, at det får min mave til at snøre sig sammen. Hans fingre strammes så meget om rattet, at knoerne bliver hvide. Jeg synker en klump, men tvinger mig selv til at blive ved med at se på ham.

”Hvis jeg siger, at der ikke er noget, så er der ikke noget. Okay?” Irritationen skærer tydeligt igennem i hans stemme, så jeg presser ikke yderligere på. Alt det var jeg meget bedre til før i tiden, men det resulterede som oftest i et skænderi, og jeg gider ikke skændes i dag. Det er også begrænset, hvor mange gange man kan have det samme skænderi, før det begynder at føles ligegyldigt.

”Okay,” svarer jeg og vender igen blikket ud ad vinduet. Udenfor suser bilerne forbi. Oliver holder sig i overhalingsbanen, og jeg behøver ikke kigge på speedometeret for at vide, at han kører for hurtigt. Det gør han altid, når han er vred.

Det er snart to uger siden, at vi blev studenter. I princippet burde vi have vores studenterhuer på lige nu. Officielt er reglerne, at man har den på hele tiden i de to studenteruger. Oliver synes, at det er fjollet, så vi har dem ikke på. Det meldte han klart ud fra begyndelsen. Vi har haft dem på til studentergilder og på lastbilturen, men eftersom der ikke har været ret mange studentergilder at tage til, har hatten mest bare ligget og samlet støv. Hvis jeg skal være ærlig, synes jeg, det er lidt ærgerligt. Det er jo ikke ligefrem, fordi studenterhuer er billige, men Oliver har ret stærke holdninger om det. Hvis han havde kunnet bestemme selv, ville han slet ikke have haft en hue. Han har den kun, fordi hans forældre sagde, at han skulle.

”Det er jo ikke, fordi en studentereksamen er noget at prale ad. Du ser da ikke folk te sig som børnehavebørn, når de har været til deres bachelor-eksamen, vel?” havde han sagt, da jeg spurgte ind til det. Det havde jeg ikke noget svar til, så samtalen sluttede hurtigt.

Jeg har egentlig haft masser af muligheder for at tage til studentergilder, eftersom de fleste i min klasse har holdt et, men jeg har ikke haft lyst til at tage af sted uden Oliver. Jeg kunne selvfølgelig spørge, om han måtte komme med, men jeg har heller ikke lyst til at være den type, der ikke kan tage til fest uden sin kæreste. Selvom jeg måske *er* den type. Jeg blev kærester med

Oliver mod slutningen af 1.g, men vi havde snakket sammen on and off siden første gymnasiefest. Han gik i b-klassen, mens jeg selv gik i x. Vi tilbragte nærmest alt vores tid sammen, og jeg drev langsomt længere og længere væk fra mine klassekammerater. Da vi så endelig blev kæresten, gled de sidste kontakter ud i sandet. Det påvirkede mig ikke dengang, for jeg havde jo ham. Vi har været fuldstændig uadskillelige.

Da vi når frem til mit barndomshjem, triller Oliver bilen ind i indkørslen. Far står i hoveddøren og vinker ivrigt. Hans skridt er nærmest gadedrengehop, da han bevæger sig ud i indkørslen for at tage imod os. Det trækker en smule i min ene mundvig, men et enkelt blik på Oliveres utilfredse ansigt suger al glæden ud af mig. I stedet nøjes jeg med at klistre et falskt smil på læben. Mine forældre vil alligevel ikke kunne se forskel, for efter snart to års træning, er jeg blevet god til at lade som om. Så god, at jeg nogle gange kan snyde mig selv.

Far trækker mig ind i en kærlig omfavelse, som jeg har lyst til at forsvinde ind i. Jeg bliver ikke desto mindre nødt til at trække mig væk, og han giver Oliver hånden. Smilet på Oliveres læber er giftigt. Jeg forstår ikke, hvordan jeg kan være den eneste, der ser det. Mørket i hans øjne, trækningen ved hans overlæbe, anspændtheden i hans kæbe. Mine forældre ser aldrig nogen af de ting. De gengælder altid bare hans smil, giver ham hånden, klapper ham på skulderen. Opfordrer ham ubevidst til at fortsætte sit åndssvage skuespil.

”Var alt, som det skulle være derhenne?” spørger far med den brummende stemme, der altid gør mig rolig. Han er en høj mand, min far. Høj og bredskuldret med et stort, sort hår og et tæt, fuldskæg. Det højre øjenbryn krøller sammen over øjet, mens det venstre løfter sig højt op mod håmgrænsen.

”Jeps. Nymalet, rent og vigtigst af alt, så virkede nøglen,”

forklarer jeg, idet jeg demonstrativt løfter nøglebundet op. Der hænger fire sæt nøgler i. Et til Louise, et til Clara, et til Amalie og et til mig selv. Ansigter, som jeg har set på en computerskærm, stemmer, jeg har hørt gennem en mikrofon, og som snart vil blive til virkelige mennesker.

”Det er jo altid en fordel,” griner far og lægger en arm om mine skuldrer. Han giver mig et blidt klem, og glæden fylder mig lige så langsomt op igen.

Da vi kommer ind i huset, bliver vi mødt af duften af kaffe, der trækker mig ind i en varm omfavnelse. Vi tager skoene af og går ud i køkkenet, hvor mor står og stirrer på kaffemaskinen. Far træder ind og giver hende et kys på håret. Han tårner sig op over hendes lave, smalle skikkelse. Mor og jeg ligner hinanden, det har jeg måttet høre på hele mit liv. Jeg har det samme rødblonde hår som mor, de samme fregner og de samme slanke lemmer. Det eneste, jeg har fået fra far, er højden.

Den og så omtrent hele min personlighed.

”Hej, mor,” siger jeg og lader mig trække ind i et kram.

”Din far tænkte, at vi kunne drikke en kop kaffe, inden vi kørte ud med tingene.”

Vi sætter os i stuen og drikker kaffen. Stilheden hviler som et kludetæppe over os. Den er kvælende. Jeg forsøger at komme i tanke om noget at sige, men det er, som om alle de ord, jeg kender, er forsvundet.

Telefonen vibrerer i min lomme, og jeg trækker den hurtigt frem, lykkelig over at have noget andet at fokusere på. Beskeden er fra A.

A: Hvordan går flytningen?

Et smil breder sig over mine læber. Vi har været veninder, siden vi begyndte til dans sammen for otte år siden.

"Hvad smiler du sådan ad?" spørger far, og jeg løfter blikket fra telefonen. Hans øjenbryn vipper overdrevent op og ned, og jeg kan ikke lade være med at grine lidt ad ham.

"Det er bare A, der spørger, hvordan flytningen går," siger jeg og taster et hurtigt svar.

Sasha: Fint, har lige været ude i lejligheden med de første ting. Sidder hjemme ved mine forældre nu

"Ah, hvordan har Aurora det?" Far fører kaffekoppen til sine læber, og jeg himler med øjnene.

"A, far. Hun hader det navn, det ved du også godt," svarer jeg i et lettere irriteret tonefald.

"Selvfølgelig. Undskyld." Et smil hviler over fars læber.

"Hun har det fint." svarer jeg og gengælder smilet.

"Er lejligheden tæt på dansestudiet?" spørger mor og lægger benene over kors, formentligt i et forsøg på at skifte emne.

Jeg tager en tår kaffe og brænder læberne, før jeg svarer. "Ja, der er kun et par minutters gang."

Svaret kommer i form af et kort nik. Mor har altid været en kvinde af få ord.

"Skal vi se at få pakket bilen?" spørger far i sin sædvanlige muntre tone, der i et splitsekund får mig til at genoverveje flytningen. Tænk, at jeg ikke længere skal bo sammen med dem.

"Ja, lad os det," svarer jeg, måske en smule for hurtigt, og springer på benene. Hvad som helst for at slippe for at tænke over, at jeg aldrig skal bo sammen med dem igen. Tanken får mine tarme til at sno sig sammen i en stram knude, som jeg ikke er sikker på, jeg nogensinde vil være i stand til at løsne igen.

Min kop er stadig halvt fyldt med kaffe, men jeg efterlader den uden tøven på stuebordet.

Vi følges ad ud af stuen og ned på mit værelse, hvor alle mine

ting er pakket i kasser. Far og Oliver slæber møblerne, mens mor og jeg tager papkasserne.

Da værelset til sidst er tomt, står jeg og stirrer på de nøgne vægge. Jeg lægger armene om mig selv, da tårerne får mine øjne til at brænde.

Mit værelse er nu ikke længere *mit* værelse.

”Er du klar til at komme af sted?” lyder mors stemme bag mig. Jeg tøver et øjeblik, før jeg vender mig om og afslører tårerne på mine kinder. Hun trækker mig ind til sig uden et ord og lader ganske roligt sin hånd glide op og ned ad min ryg. Jeg hviler min pande mod hendes skulder, hulker ned i hendes bluse.

”Jeg kommer til at savne jer så meget,” græder jeg.

”Vi er kun et kvarters kørsel væk,” svarer mor, omfavner mit ansigt og tvinger mig til at rette mig op igen. ”Du kan altid ringe, og så kommer vi og henter dig.” Hun fører mit hoved ned til hendes, så hun kan kysse min pande, inden hun giver slip på mig.

”Skal vi komme af sted eller hvad?” lyder fars stemme ude fra gangen. Jeg tørrer hurtigt tårerne af mine kinder, sender mor et hurtigt smil og smutter så ud af værelset igen.

”Jeps, totalt klar. Vi kører forrest, så kan I bare følge efter os,” siger jeg, idet jeg træder ud af mit barndomshjem.